

ud om Forslag og Forhandlinger i den nedsatte Kommission for Præsteembedernes Sammenlægning og i Anledning af de langvarige Vakancer, der fremkommer ved, at en Del Embeder ikke opslaaes som ledige. Trods den Opfordring, som unægtelig synes at ligge i Menighedsraadslovens Ord, vedbliver Ministeren dog at følge en Praksis, som vistnok allerede var til Stede, inden den nuværende Minister tiltraadte, og lader Embeder henstaa ledige. Uroen i Anledning af dette sidste Forhold viser sig ikke alene i de Menigheder, som foreløbig betjenes af Nabopræster eller en Nabopræst, og som i den Vakance, som er varig, ser en Trusel mod Menighedens eller Embedets selvstændige Bestaaen. Men den er ogsaa kommet frem i Udtalelser fra anden Side, og vel at mærke fra den særlig kompetente Side, der kan se Sagen som et Forhold, der vedrører hele vor Folkekirkens Interesse.

Jeg tænker her paa den Udtalelse, der nylig fremkom fra det samlede Episkopats Side, hvorved der udtaltes, hvad der vistnok er ret ualmindeligt herhjemme, en skarp Dom over Ministerens Handlemaade overfor disse Embeder. Der blev sagt: „Det kirkelige Embede lider stærkt under, at saa mange Præsteembeder har henstaaet ledige uden at være opslaaet. Selv om den nødtørftigste kirkelige Betjening bliver besørget, er Forholdene højst utilfredsstillende. Vi anmoder om, at der maa ske en Ændring heri“. Og videre er der jo ogsaa for nylig kommet en Resolution fra Præsteforeningens Bestyrelse, som ogsaa optager dette Punkt; og det har en vis Interesse, da som bekendt Præsteforeningens Formand, Pastor Birke, sidder i den Kommission; som arbejder med Spørgsmaalet om Sammenlægning af Præsteembeder, og der, efter hvad der forlyder, har taget en Stilling, som tyder paa større Interesse for Præstelønningsspørgsmaalet end for Menighedernes Tarv. Derfor har det sin Betydning, at denne Resolution er kommet, idet man dog maa antage, at Præsteforeningens Formand ogsaa deltager i disse Beslutninger, hvis første Punkt kræver, at de Embeder, der holdes ledige, besættes, dog under Reservation af eventuelle Ændringer med Hensyn til Pastoraternes Grænser, medens Punkt 4 i denne Resolution vel nærmest maa opfattes som

den øvrige Bestyrelses Indrømmelse overfor Formandens Standpunkt, idet der der staar, at de Midler, der spares ved fremtidige Omlægninger, skal komme Præstelønningen til gode.

Jeg for mit Vedkommende slutter mig fuldt ud til dem, der mener, at Kirkeministeren ved at holde de mange Embeder ubesatte, for nogles Vedkommende i en Række af Aar, har paadraget sig en ganske særlig alvorlig Skyld overfor Folkekirken og overfor de paagældende Embeder. Man faar ved denne Fremgangsmaade et stærkt, men forhaabentlig falskt, Indtryk af, at man fra Ministerens eller Ministeriets Side betragter Præstegerningen som væsentlig sammenfattet i dette at holde Gudstjenester og prædike paa en bestemt Dag og i øvrigt forrette kirkelige Handlinger. Det er imidlertid et Syn paa Præstegerningen, som man mildest talt maa kalde meget forældet; og selv i ældre Tid forstod man i øvrigt, at Præstegerningens Midtpunkt var Sjælesorgen, dette, at være noget for de enkelte i Menigheden. Det kan ikke nægtes, at ved den nævnte Praksis overfor de ledige Embeder kommer denne Side af Præstegerningen ganske til kort, det kan vel ligefrem siges, at man ødelægger Muligheden for dens Udrettelse.

Det vil sikkert være alle bekendt, ogsaa herinde, at Præstegaardene har haft en meget stor Betydning som Hjemsted baade kulturelt og rent religiøst for Livet i Sognemenighederne, og at der er udgaaet et Arbejde fra disse Præstegaarde, som man ikke noksom kan paaskønne. Ogsaa i vore Dage er Præstegaardene, selv om de af økonomiske Hensyn ikke kan virke som tidligere, i alt Fald Hjemsted for en Række Virksomheder, der ikke mindst i Øjeblikket betyder meget for Ungdommen rundt omkring. Det er derfor meget beklageligt, at en Række Præstegaarde staar tomme, og at det Arbejde, der skal gøres ud fra dem, paa den Maade tilsidesættes, som det i Øjeblikket sker ved den Praksis, Ministeriet er slaaet ind paa. Jeg beklager meget, at Menighedsraadslovens Udtryk ikke er tilstrækkelig klare eller, jeg kunde sige, skarpe til absolut at hindre en saadan Fremfærd fra Ministerens Side. Og jeg er i alt Fald ganske klar over, at det ikke er i Menighedsraadslovens Aand, naar man hand-